

Николай Теллалов
Европолис: Битакът

1. Един слънчев есенен ден – сутрин

Любовта е възхитително явление. Тя е над материалните неща. Любовта е готова да живее в колиба и да се чувства там по-добре, отколкото в дворец – стига да е заедно с любимия или любимата. С това любовта е силна и прекрасна. Величава.

Доскоро Ференц – за приятелите просто Фери – бе убеден, че това е точно така. Но обстоятелствата леко се промениха и той внесе корекции в досегашното си мнение, а именно: любовта може да вирее в колиба, ала вехне в общински социален апартамент. Би повяхнала и в бляскав дворец, ако доходите ти са от социалните помощи, гарантирани с два часа дневно обществено-полезен труд, четири дни в седмицата, през законните три почивни – по желание, което обаче не води автоматично до преминаване в по-висока категория. Следователно, има изключения от правилото, че любовта нехае за материалното. Хае, хае, ох как хае само... особено когато е въплътена в толкова великолепна плът, каквато притежава Илона.

И тази плът иска мъничко повече комфорт, по дяволите. Има право, разбира се. И какъв е изводът? Правилно. Мъжът трябва да го осигури, въпреки равноправието на половете и въпреки преодолените сексистки предразсъдъци. ДЛЪЖЕН е. Иначе – сбогом любов, сбогом Илона.

Именно поради тази причина Фери си изпроси почивен ден през седмицата и рано-рано сутрин пое с туристическа раница към гарата, за да хване междусекторна мотриса-плъзгач. Пътьом се отби до евромаркета, откъдето се сдоби с четири компанела с лазерни екрани и светлинна клавиатура, по шестстотин евро парчето с включени в цената: данък общ доход, екоакциз за рециклиране, социален налог – (какво като и купувачът е на социални помощи? гражданите са длъжни да дават дължимото на държавата!), – както и още няколко такси. Кредитната карта на Фери олекна, образно казано, с две хиляди и четиристотин и двайсет евро – заради комисионната за обслужване на личната сметка и закупуването на стока, от която клиентът очевидно не се нуждаеше. Ференц прибра четирите компютъра в джобовете си и закрачи към гарата. Докато я приближаваше, се помъчи да се крие от камерите за наблюдение, а където нямаше как, си даваше по-безгрижен, но и съобразен с делника вид. За да го постигне, се постара да мисли за нещо друго. Съвсем естествено, насочи ума си към средството за придвижване, от което щеше

да се възползва след броени минути...

Смътно си спомняше някогашните релсови влакове, беше твърде малък, когато премахнаха железопътния транспорт и го заместиха с по-модерно инженерно творение – плъзгачите. Старите влакове са използвали релси, имали са двигатели и колела, били са страшно тежки и опасни при високи скорости. Плъзгачите сами по себе си представляваха нещо като голяма куха релса, в кухнята – пътнически салон. През двайсетина метра по трасето стояха железобетонни насочвачи с пръстени от стомана и бетон, с вградени задвижващи ролки и система от аварийни мрежи. Дългите шейсет и пет метра мотриси се промушваха през пръстените като конец през редица иглени уши, имаха във всеки момент минимум по две опорни точки и развиваха скорост от над четиристотин километра в час. При нужда спирачният участък не надхвърляше петдесет метра, но в такива екстрени ситуации се изпадаше много, много рядко – един от сегментите на Машината се грижеше перфектно за безопасното и точно до секунди движение. Ала именно заради вероятността да се наложи аварийно спиране, креслата в пътническия салон меко обхващаха всеки човек, а дебели меки колани го предпазваха от политане заради инерцията. Всичко е премислено от инженерите, а програмистите са заложили точни и надеждни инструкции в Машината.

С припомнянето на тези азбучни истини Ференц плати билет, премина с умерена крачка перона, влезе в мотрисата и след това потъна в предпазното кресло, успявайки да се намести до прозореца. Само минута след потеглянето поради бързината на мотрисата пръстените се сливаха в лека мараня и нищо не пречеше на гледката през големите прозорци. А младежът харесваше усещането, че сякаш лети в търбуха на плъзгача на десетина метра височина над терена, понякога и по-високо. Никакво непосредствено кръстосване с автомобилни магистрала или пешеходни ръкави. Никаква опасност от катастрофи. Освен, разбира се, ако не стане саботаж. Но за това се грижи постоянният мониторинг, за който отговаря същата Машина, само че с друг свой сегмент – онзи за съдействие на органите на обществената безопасност и ред.

Щракнаха автоматичните катарамии на коланите и Ференц се оказа нежно притиснат в уютен пашкул. Все пак можеше да завърта леко глава и да мърда ръцете си, което бе удобно, защото винаги може да те засърби нос, например. Или, ако си жена, и то хубавко младо момиче, възможно е да ти се наложи да си оправиш грима или прическата.

Тъкмо с това се занимаваше пътничката, настанила се до него. Третото кресло, откъм пътеката по оста на салона, остана незаето.

Фери обърна глава и заразглежда момичето. Разбира се, не бе толкова хубаво като Илона – (НИКОЯ жена не е по-хубава от Илона), – но въпреки това представляваше приятна гледка за окото. Защо не? Не я гледа с възжеление или други задни мисли. Просто красивите неща съществуват, за да им се любиваш, нали така?...

– Ако не ме оставите на мира – внезапно заяви съседката на Ференц доста рязко, цупейки устни докато говореше, – ще подам оплакване, че ми се натрапвате! Нахалник!

Именно тази нейна нервна уста не му даде възможност да прецени на какъв език му говори сприхавата съседка. Може би немски, като че ли така се движат устните при произнасянето на думи като „аршлох“. Ох, тия немкини... Засегнат от епитета, но и леко засрамен, младежът трепна, изчерви се и неволно скоси очи към най-близката видеокamera. Помъчи се да бъде любезен, но твърд като човек, който идеално си знае правата:

– Съжалявам, но мониторингът ще потвърди, че не ви досаждам, а оплакването ви може да се прецени като клевета... госпожице, предвид употребената от вас обидна дума.

В този момент се смути и германката. Ала бързо ѝ мина – практически мигновено.

– ЗЯПАШ ме! – изсъска тя. Отново не личеше на какъв език произнася фразата, персоналният преводач, дистанционен компонент на същата Евро-Машина, сегментът за обществени услуги, моментално анализираше словата ѝ и те се изливаха в ушите на Фери като перфектен литературен унгарски. А дори и му спестяваха точните преводи на неприлични думи, автоматично замествайки ги с обществено приемливи такива. Ако киселата хубавица употреби пак неприлични изрази в рамките на няколко минути, Машината ще реагира и ще прати донесение в полицията на нравите. И тая глупава кифла ще получи известие за глоба заради мръсния си език...

– ПРОДЪЛЖАВАШ да ме зяпаш – мрачно каза през зъби дръпнатата гъска.

Фери отвори уста, за да ѝ каже няколко подобаващи на поведението ѝ евфемизма, но навреме се сети, че е тръгнал да върши не съвсем законен, но и не изрично забранен бизнес в Междусекторната зона, така че не е добре да се набива на очи на мониторинга. Затова геройски и съвсем по мъжки преглътна незаслужената обида и отвърна възможно най-възпитано:

– Извинете ме, няхах намерение да ви карам да се чувствате

неудобно.

Изчака миг да чуе в отговор, че извинението се приема, но такъв не последва. Фери изсумтя и се обърна към прозореца.

Плъзгачът тъкмо бе потеглил. Пръстените преминаваха покрай стъклата с ускоряващо се темпо. Перонът и хората зад огражденията, боядисани в предупредително жълто и оранжево все по-стремително оставаха назад. Естествено, движението почти не се усещаше. Не като в някогашните влакове, в обслужването на които бе работил на младини бащата на Ференц...

Мотрисата ускоряваше, мяркаха се все по-бързо и по-размазано многоетажните надземни нива на гигаполисния сектор, издигнал се като ръкотворна планина от бетон, стомана и стъкло, но също така пуснал и корени от същите материали на много нива надолу под земята – не град, а уютна титанична къща, мегадом, отървал веднъж завинаги обитателите си от капризите на метеорологичното време. Под прозрачните стъклени и акрилни стрехи на този и всички други сектори на Европолис зеленееха паркове, шумяха пешеходни галерии, улици и площади, милиони прозорци отразяваха светлините на реклами, указатели и екрани за масово осведомяване и развлечение. Ала всичко това оставаше подир плъзгача все по-назад и мотрисата много скоро изхвърча от урбанизирания масив под открито небе. Стъклата моментално потъмняха, шадейки очите на пътниците от веселото ярко слънце. Ширнаха се афсидните¹ полета – привидно безкрайни редици от лъскаво-черни бионични механизми, напомнящи с дизайна си слънчогледи от пластмаса. Соларните им приемници следяха диска на слънцето, поемаха енергията му, а в стебло-корпусите им се извършваше изкуствена фотосинтеза с КПД над 76 процента, технологичен процес, с който Европа се гордееше и с осъществяването на който бе изпреварила целия останал свят. Ференц

---

1. Афсид (Artificial PhotoSynthesis Device) – устройство за изкуствена фотосинтеза, харанвано от слънчева енергия и произвеждащо белтъци, подобно на хлорофила в зелените растения, но с по-високо КПД. Продуктът му служи като фураж за генетично променени месо и млекодайни организми, но основно се използва във фабриките за синтетични храни за населението. Страничен продукт от функционирането на устройството е излишък от електрическа енергия, която се оползотворява. Афсидните полета изместват 99,3% от селскостопанските култури, драстично съкращават броя действащи електрически централи и водят до революционни промени в икономиката на ЕС. Технологиата е запазена за Европолис, лицензи за производство в чужбина не се издават, далекоизточните и американските образци отстъпват по ефективност и чистота на крайния продукт. Опитите за кражба на апаратите не спират, но системите за автодеструкция неизменно осуетяват разкриването на технологичната тайна.

виждаше бяло-оранжевите електрокамионетки на поддръжката, проблясваха светлите петна на комбинезоните на техниците, грижещи се за машинните растения и инфраструктурата към тях.

Именно благодарение на афсидите Европолис съществуваше. Те му осигуряваха всичко необходимо по възможно най-чистия и хуманен начин – практически пълноценна храна без убийства на животни, получавана от първичната биомаса в инсталациите за продоволствен синтез, и суровини за други производства, някога използвали петролни продукти. Освен това – екологично гориво, най-главното – енергия, която не бе съпроводена със замърсяване на околната среда, никакви топлоцентрали или ядрени електростанции. Няма друго определение за тази европейска мултитехнология, освен Красота!

Точно така – Красота.

Въпреки това, за кой ли път си помисли Ференц, афсидите изглеждат малко сурово и минорно, едва ли не потискащо. Стана ли инженер-дизайнер, пак си рече той, ще се погрижа за външния вид на механичните растения. Има мегдан да радват окото, беше убеден младежът...

Някакво движение откъм съседката го накара неволно да обърне глава и крадешком да погледне към скандалджийката, за да се убеди, че не греши – или обратното. Слуса се, защото не грешеше.

Девојката до него театрално оправяше кичурите си коса над слепочията, докосвайки с палци ушните си раковини. Сложните ѝ филигранни обици – декоративен придатък към тапите-слушалки, най-малко петдесет евро отгоре към цената на слушалките, егати разточителството! – промениха цвета си. Очевадна покана за разговор без ползването на машинен преводач.

Хм. Виж я ти, виж я ти... Определено работата миришеше на конспирация.

2. Същият слънчев есенен ден – късна сутрин

В първия миг Фери се отнесе с недоверие към безмълвната покана, навярно повторена като жест няколко пъти, преди да я забележи както се беше залисал в разсъждения относно енергийно-суровинните площи. Младежът се поколеба, но накрая все пак прие да чуе пряко какво има да му казва съседката в това пътуване. Дано си заслужава... и дано не са нови ругатни и обвинения, че уж бил й досаждал...

Ференц пристъпи към краткия ритуал на подготовката за директно общуване. За целта се престори, че отмята перчема си настрана, като при това докосна с палец копчето на дясното си ухо – като десничар той си купуваше слушалки за връзка с лингвистичния сегмент на Машината с десен превключвател. Гъската до него, съдейки по одевешния й жест, имаше двустранно управление на слушалките – още петдесет евро отгоре. Кич. Излишество. Тъпа консуматорка.

В салона се чуваше тихо бърборене на пътниците, Ференц чуваше отделни думи, Машината му ги превеждаше в реално време по много канали, имитирайки дори тембъра на говорещите. Същото правеше и за ВСЕКИ ЕДИН от околните. Грамадна изчислителна мощ! Ето това е прогресът!

Но, щом докосна копчето и прекъсна връзката на слушалките си с преводаческия сегмент, разговорите край него тутакси се превърнаха във варварски неразбираеми крякания и мърморене – славянски езици, френски, италиански, немски, май няколко реда седалки напред някой дрънкаше на английски...

Веднага за момент изпита усещането, че се е озовал другаде, някак ИЗВЪН света, извън гигаполиса на Европа, където се чувстваше у дома, независимо от етническия сектор, в който попаднеш. Естествено, озовеш ли се в другоезичен сектор, уютът не трае дълго. На човек му е най-добре сред свои, които говорят разбираемо без преводач и чиито навици и обичаи познаваш, така че няма опасност нещо да сгафиш.

Също толкова мимолетно сега се оказа и усещането му за изпадане от жизнената човешка среда. И главната причина за завръщането на усещането за принадлежност към общността на себеподобните бяха думите на момичето, произнесени на съвсем ясен унгарски, може би с лек акцент:

– Прости ми за избухването. Нервно ми е. Тръгнала съм на... – рече тя и беззвучно оформи с устни думата „БИТАК“. – Да не би и ти да си

натам?... – довърши със зле прикрита надежда.

– Хм. – Фери се постара да прикрие устата си от видеоканерата, като преди това с поглед я посочи на момичето, а то веднага направи същото. – Всъщност, да.

Радостта ѝ бе искрена.

– За първи път ще ходя на такова място – призна тя. – И ме е страх да не ме излъжат. Циганите винаги лъжат, нали? – уточни загрижено.

– Трябва да се внимава – снизходително отвърна Фери, преливайки от благородство. – Приемам извинението. Напълно те разбирам, че ти е избухливо да ходиш на... – Небрежен жест с дланта, която криеше устата му от камерата. – И аз се вълнувам, макар че не ми е за първи път. Просто трябва да се внимава.

– Аз имам точна информация как трябва да изглежда онова, което ми трябва – похвали се момичето. – Извадих си снимки от еврнет и мога да проверя дали опаковката и маркерите са оригинални. Обаче... бих искала да имам човек до себе си. Нали разбираш...

– За подкрепа – кимна Фери. – Става! Така е и по-разумно. Единият се пазари, другият гледа мръсно. Обикновено циганите не тръгват да лъжат групи клиенти, предпочитат по-лесните за измама единаци. Ще си помогнем. Още повече, че можем да си говорим без преводач... А ти... как разбра, че съм унгарец?

Момичето изсумтя, но може би се изсмя късо:

– Че кой би носил значка на „Ференц Варош“?

Фери скоси поглед към ревера на блейзъра си. Хм.

– Да. Наистина. От сектор Будапеща ли си?

– Не, живея в сектор Мюнхен. Баба ми е била унгарка. Майка е българо-унгарка, а баща ми е турко-германец. Затова знам и унгарски, освен немския. Мога да разбирам и български.

– Охо! – вдигна вежди Фери. Не се случваше често да се сблъска с човек, който знае повече от един език. Че и кому е нужно да знае друг етнически говор, освен собствения си? Военните може би, но те ползват евресперанто версия „Марс“. А в университетите приемът на студенти за филологични специалности е ограничен. Нали Машината превежда без проблеми всичко. Даже има гъзари, които си купуват лингва-очила за четене на чуждозични текстове. Снобизъм.

– Веднага се досетих, че не си чиста унгарка – леко поизлъга той. – Имаш акцент. Но говориш идеално иначе! – побърза да я увери.

– Ами ти, чист етно ли си?

– Не знам – сви рамене Фери доколкото му позволяваше

прегръдката на креслото. – Не съм се интересувал.

– Ха! Не са много такива като теб. Да не си европатриот? – последва въпрос, в който младежът долови намек на презрение. – Човек трябва да си знае произхода и да се бори за културната си идентичност! – добави тя почти назидателно. И вероятно малко предизвикателно.

– Не се интересувам от политика – сухо съобщи той. – Май имам румънски и български елементи в произхода, но наистина това не ме вълнува. Разбира се, симпатизирам на твоята позиция – додаде небрежно. – Гласувам обикновено за партии, които защитават културната идентичност. Без крайните.

– О! – оживи се момичето. – Правилно, крайните само задълбочават проблема. Именно заради тях сме станали зависими от машинните преводи, а това не е хубаво!

– Никак даже – с готовност се съгласи Фери, но не поради споделяне на твърди нео-хуманистични убеждения. – Тъкмо незнаенето на езици дава хляб на циганите да въртят далаверите си, да държат целия черен пазар... – изтъкна той втората причина, която го караше да е съгласен със съседката си. – Не че съм против циганите! – побърза да уточни. – Обаче така те стават един вид негласно привилегировани, що ли...

Благосклонната ѝ усмивка му подсказа, че е на верен път. Секунди след това получи още едно потвърждение, че е налучкал правилния тон в общуването, защото девойката му подаде ръка и се представи:

– Инга Йълдъзбауер, сектор Мюнхен на Европолис.

– Ференц Варош, сектор Трансилванска урбанизирана зона, понастоящем – сектор Виена. Опитвам се да възстановявам студентски права – обясни той, след като видя недоумение по лицето на новата си позната. – Медицината не ми потръгна, ще запишвам нещо инженерно...

– Бъзикаш ли ме? – остро попита момичето и посочи с дълъг изящен пръст към значката. – Аз ти казах истинското си име!

Нещо го караше да не противоречи на Инга, но в дадения момент истината имаше предимство пред другите съображения. Фери си позволи да се ухили широко, много широко. Знаеше, че такава усмивка го прави по-чаровен.

Сега вече можеше безболезнено да разсее заблудата ѝ. Никой не обича да някой да му казва директно, че греша.

– **НАИСТИНА** се казвам Ференц Варош. Затова нося и значката. Иначе не си падам по футбола. То останаха ли читави клубове в Европолис! – възкликна почти искрено. – Наистина **НАЦИОНАЛНИ!** Във всеки отбор най-малко половината играчи са чужденци. Ето, виж, в това

съм краен! – довърши и вирна гордо брадичка.

И заслужи почти възхитен, или поне одобрителен поглед от Инга. Зарадва се, но веднага след това обаче се настрои делово и пак прикри с длан устата си:

– Ти какво носиш за размяна?

– Пощенски марки.

– Ау!... – Фери беше поразен и изпълнен с уважение. – Нещо много скъпо ще вземаш май... Заслужава ли си? Колекциите непрекъснато поскъпват! Даже и по легалния начин може да се изкарат добри пари, филателистите не ползват ли данъчни облекчения?

Думата „легален“ младежът не произнесе на глас, само я маркира с устни като глухоням.

Инга размърда рамене:

– Не знам дали ползват. Пък и не продавам неща от моя колекция. Платиха ми с марки. Уча един чудак, частно и нелегално, разбира се, на унгарски.

Тя също не изговори словата „частно“ и „нелегално“.

Правилно. Нека си разправят бюрократите, нека се кълнат прес-аташетата пред журналистите, че към мониторинга не са добавени скрити микрофони, тъй като законопроектът не е събрал мнозинство в Европарламента. Човек трябва да се пази.

– Ами ти? – поиска да научи тя.

– Четири компютъра по петстотин деветдесет и девет евро и деветдесет и девет евроцента. Един приятел каза, че трябва да ми стигнат за бартера...

– Хм – тя набърчи чело, нацупи устни и присви вежди, размишлявайки. – Питам се... от средния клас компанели циганите предлагат един срещу разменна стока с цена под триста евро... Не са ли на загуба така?

– Циганинът никога не е на загуба! Черният пазар си има свой ценоразпис... – Фери го каза мъдро, защото това бе факт. Нямахме обаче представа от конкретиката. Нали не беше редовен посетител по битациите, макар да се перчеше пред момичето. Още един белег за уникалност наред с безразличието към етноса си...

– Какво ги правят всъщност? Защо ги изкупуват, пардон, бартерират от такива като нас, клиенти? – внезапно запита Инга.

– Не знам – реши да бъде честен Фери. – Разправя ми моят приятел, че ги давали на хакери, а после с такъв компанел можеш да теглиш информация без цензуриране от евронет и интернет. И да поместваш

информация без ограничения.

Веждите на Инга подчертаха осъдителния ѝ тон:

– Но така разни маниаци може да се докопат до рецепти за направа на бомби!

– Да не искаш да кажеш, че цензурата е нещо добро? – не се съдържа Фери, зарадван от възможността да покаже характер и принципност.

– Не е, разбира се! Но... умерено приложена, може и да даде повече полза, отколкото причинява вреда.

– Маниаците, за които говориш – авторитетно заяви младежът, – и без това се знае в КОИ етнически сектори се намират. А онези, дето са психически не съвсем така, нормални де, психолозите бързо ги откриват чрез мониторинга. Така че не виждам голяма опасност от достъпа до всякаква информация.

– Не си живял в Подсекторите на толерантността – поклати глава Инга. – Затова така говориш...

Хм. Виж ти. С възможно най-неутрален тон той подхвърли:

– Те затова ли опустяха? Заради екстремистките и фундаменталистките банди?

– Първо опустяха заради вътрешните етнически напрежения – тъжно каза Инга. – Поне в онези, където живеех едно време, стана така. Бандите после дойдоха... възникнаха си де. В националните сектори е по-сигурно. Някои етноси с когото и да се смесят, все са като трън за средата си. Уви. Това беше първото ми голямо житейско разочарование – произнесе тя с оттенък на горчивина, но и гордост от житейския си опит.

– Прощавай, ама на колко години си? – не се съдържа младежът. – Питам, защото не си те представям кога си успяла да поживееш в Толерантните зони!

– На двайсет и пет, карам двайсет и шестата.

– Уха! – изуми се Фери. – Набори сме! Ей, радвам се, че сме толкова младолки, връстнице! Ха-ха!

Тя отвърна на смеха му. Приятно се приказва с това момиче, реши Ференц.

– Не, наистина – каза той. – Рекох си, че си на деветнайсет или двайсет.

– И аз си го помислих за теб. Че си най-много на двайсет и три.

Замълчаха за миг, взаимно поласкани.

– А какво ще купуваш? – отново сниши глас до конспиративен шепот Фери. Ръката му, то се знае, бдеше на пост, като показалецът

усилено чешеше несъществуващ сърбеж отстрани на носа.

– Работна глава за електрическа самобръсначка, евростандарт за модел тип тринайсет. Не е за мен. За гаджето ми. Искам да му направя подарък за рождения ден.

– Че...

– Мрежичката и ножчетата трябва да са позлатени.

– Оле... Това...

– Не е снобизъм! Той е алергичен към разни метални сплави и се бърсне рядко. А боде! Ще ми смъкне и ожули кожата от лицето и от... – тя млькна отсечено, очите ѝ влажно блеснаха, по бузите плъзна руменина. – Дращи, разбра ли! – сърдито довърши Инга. – Дере като телена четка. Така че – тонът ѝ стана по-ведър и мечтателен, – правя подарък на него, но всъщност е за мене си... Трудно се намират такива глави – продължи делово. – Вносни са, от Русия. За богаташи. Половин грам злато има по цялата, обаче – за престиж! Но за мен, тоест за Жорж, това си е потребност! За съжаление не мога да си позволя да похарча пари от сметката си. Ограничиха ми харченето по искане на мащехата, стиснатата гръко-французойка, проклетия колкото си искаш!

– Ама ти си пълнолетна! Откъде накъде ще зависиш от родители!

– Да, но оная е адвокатка и заради исковете ѝ банката ми е наложила рестрикция до окончателното разглеждане на тъжбата... Бюрократична простотия! Баща ми е инвалид и боледува, а неговата е тръгнала да ме съди за издръжка! То бива, бива, ама чак толкова тъпи закони...

– Машината?

– Не знам. Според мен в случая със семейното право бъркотевичката се създава от бюрократите, законогенериращият сегмент се мъчи май да внесе яснота, но нали всичко минава през парламента, пък там... сам знаеш какво е. А иначе Машината също си я бива! Чу ли какво разправят? Че била генерирала законопроект за задължително имплантиране на преводаческите компоненти! Вече ще сме без слушалки, които да можем да изключваме когато искаме! Ама какво ми е виновна Машината де, то програмистите ги вършат едни... а пък ни лъжат, че бъркането в базовите програми на Машината било невъзможно извън законовата процедура! Да-да! Тоталитаристи проклети!

– Наближаваме, струва ми се – Фери посочи инфотаблото в салона, припряно сменяйки темата. Разбира се, приказки от този сорт бяха само теоретично опасни. Никой няма да те санкционира за ГОВОРЕНЕ против съществуващите порядки. Само че рано или късно говоренето се превръща в ДЕЙСТВИЕ, поне сред част от любителите да приказват

крамолни речи. Не беше наясно на какъв етап от прехода от думи към дела се намира Инга. Хич не е хубаво да попаднеш в полицейските списъци като познат на екстремист...

Инфотаблото сочеше: МЕЖДУСЕКТОРНА ЗОНА 034. След малко и гласовият информатор съобщи същото на евроесперанто версия „Универсална“. Която съвсем не беше универсална, освен подверсиите ѝ, използвани от различни специалисти като техници и инженери, например.

– Имаме още пет минути – каза Инга.

Зад прозореца продължаваха да се простират афсидните полета, зад тях хоризонтът бе заграден от двестаетажните масиви на близката урбанизирана територия. Трепкането на префучаващите пръстени на държачите-движители на плъзгача стана различимо, мотрисата гасеше скоростта си.

– Ти добре ли си скрила класъора с марките? – сети се да попита Фери. – Внимавай! Циганите НАИСТИНА са големи джебчии!

– Погрижила съм се, няма страшно. Даже и кредитната ми карта е в сутиена.

Ференц за миг се разсея, визуализирайки сведението.

– Е, кредитни карти не крадат... за какво са им...

– Абе недей така лекомислено, от една приятелка чух, че циганите търсят карти от клиентите си. Имам една почти изчерпана, мислех нея да разменя за „бижута“ за Жорж, но може да имам по-сериозни неприятности от една глоба за нерегламентирана търговия! Даването на лична кредитна карта е криминално деяние.

– Искаш да кажеш, че циганите са се научили да неутрализират чипа за разпознаване на собственика на картата? Стига бе!

– Щом продават и оръжие, картите са им от лесни по-лесни.

– Брей...

Последната чута информация бе изненадваща за младежа. Но, като поразмисли малко, най-вече сецайки се за всичко, което бе чувал за циганските битаци, си рече, че не би трябвало да се учудва. Всичко, което е мъчно за придобиване вследствие на високо данъчно облагане поради категоризиране на стока или услуга като луксозна, или пък като ограничено за ползване, или със специално разрешение – всичко това циганите или го имат, или могат да го доставят. Не да посредничат и да свързват клиентите за директна сделка. Те са прекупвачи. Вземат го от едно място и го дават на друго. Тоест – пак посредничество излиза, но без преки контакти на източника с крайния потребител. Вероятно и клиентите в повечето случаи ги устройва такава практика на тотална анонимност. От

циганския битак няма по-надежден на тема неизтичане на информация посредник. Каквото и да вземеш там – не може да се проследи откъде е дошло. Каквото и да дадеш – не може да се научи за кого е предназначено. Така че...

– Аз онзи ден ходих до Междусекторна 802 – каза Инга. – И се опитаха да ми пробутат менте глава за самобръсначка, на всичко отгоре за друг модел и нестандартна. Нали ще ми помогнеш? Просто да ми дадеш кураж... да съм сигурна и спокойна, да не взема пак да им се хвана на лъжите...

– Е, разбрахме се! Хайде, спирката ни приближава...

3. Същият, но вече не много слънчев есенен ден – ранен предиобяд

Мотрисата със свистене си замина нататък, а Инга и Ференц останаха на издигнатия над земята перон заедно със стотина разделени на групички или самотни хора, които се оглеждаха крадешком и подозрително един друг. После забиха погледи под нозете си и тръгнаха към стълбището – гол бетон без облицовка, грапав, грозен, потискащ. Под козирката на спирката обаче имаше видеокамери, затова всеки гледаше да сведе лице с надеждата, че няма да фиксират физиономията му. Напразна надежда. Но пък всеки може да си декларира покупката после пред данъчните и така да излезе от опасното пространство край ръба на закона, макар че защо тогава ще пазарува от битак? Или пък винаги може да се оправдае при възникнали усложнения, че, да, бях при циганите, ама нищо не съм купувал, нищо не съм разменял, само гледах, любопитно ми беше. И понеже все още се спазват гражданските права – благодарение на безпристрастната и неподкупна Машина, която обаче бди също и за най-дребното ти нарушение – може и да минеш между капките.

Инга хвана новия си познат под ръка, от което Фери изправи гръб, изпъчи гърди и глътна корема, а чак след това обърна внимание на шепота ѝ:

– Ей онзи там, дето върви с вдигната яка на шлифера и е с шапка и очила, по една случайност го познавам. Гаден бюрократ! Лицемер. Уж осигурява съблюдаването на законите. А какво търси ТУК тогава?! Сега разбра ли, защо никой никога няма да забрани битаците и няма да тормози клиентите и търговците? Освен от време на време да провежда хайки за пред „общественото мнение“. Ха-ха. Общественото мнение. Същото, дето крачи, нахлупило кепета на очите право към циганските сергии! Заедно с чиновници на държавна служба... Впрочем, това е добре, че го виждам. Значи няма да налетим наистина на хайка...

След няколко крачки Фери тихо рече:

– Много си печена и отракана, гледам... затова ти се чудя, как така си за първи път на битак?

– Ами защото смятам битаците за гадост. И все гледах да не ми се налага да ги ползвам за нещо, дето изведнъж се оказва, че при нашето изобилие е трудно да си го осигуриш.

Фери се опита да си представи нормален живот без консумация на

неща, които наистина мъчно се осигуряват без услугите на циганите. Малко се смая, че модерно облечено момиче с красиви дрънкулки по нея се придържа към подобна монашеска философия. Интересна птица е тази Инга. Придобиването на излишни неща е излишно! – такива лозунги имаше по едно време. Само че тогава Ференц тъкмо завършваше гимназия и оттогава се научи да прави компромиси. Инга явно е свиквала по-трудно. Странно момиче. Можеше да постъпва като него – той уговаряше приятели да му донесат това или онова от битака. Не си падаше по рисковете извън определени граници. Само че днес... както и предишните няколко пъти, нямаше как, наложи се сам да си върши работата. Защото личните ангажименти се вършат лично. Навярно тъкмо от този принцип се е ръководела Инга. Иначе би ли дошла на място, което смята за „гадно“?...

Поне в това определено си приличае, помисли си младежът. Мисълта бе приятна, той се отнесе и без малко да се спъне тъкмо пред стълбището. Инга го подпря, което изпълни Фери с противоречиви чувства – лек срам от неловкостта си... но и вълнение от по-плътния допир с тялото ѝ. И не забеляза, че в този миг хич не се сети за Илона...

– Извинявай – рече гузно. – От нерви е.

– Кураж, с теб съм! – изкиска се в отговор Инга.

Заслизаха по стълбите. Последните неизключили своите слушалки хора припряно докосаха ушите си. Стъпала, стъпала – безброй боклуци и кал по тях. Една площадка, втора... на стената – надпис със спреј: **МАШИНАТА НИ ПОРОБВА!**

Да-да, рече си наум Фери. Машината я построиха и включиха към държавната администрация и сферата на обществените услуги, за да улеснят административното обслужване на гражданите, а като следствие от това – да преборят корупцията, да притиснат в ъгъла организираната престъпност, да решат проблемите на общуването между различни малцинства и мнозинства.

А то какво стана... Но пък чак поробване! Е, погледнато от друг ъгъл... Дося му се да сподели мнението си с Инга.

– Имало още отчаяно смели хора – подшушна той на спътничката си, докато подминаваха надписа. Разчиташе да спечели още малко точки в очите ѝ.

Тук обаче не позна. Презрението ѝ се чу дори в лекия като дъх шепот:

– Камерата го е заснела и са му лепнали миниатюрна глоба за хулиганство и повреда на държавно имущество. И сега се мисли за герой!

Ако е толкова смел, да си го напише на челото!

– По-добре ли е да хвърля бомби по камерите? – засегна се кой знае защо Фери.

– Тогава е престъпник и два пъти глупак от предишното! – отрязва Инга.

Излязоха изпод мъчно различимата заради появилите се сивкави облаци сянка на перона. Енергийно-суровинните площи се простираха нашир и надлъж. Фери и Инга спряха, за да се огледат. Другите клиенти май бяха по-информирани, защото без да се бавят поеха по една пътечка между лехите черни механични слънчогледи. Двамата младежи ги последваха.

От апаратите за изкуствена фотосинтеза се донасяше звук на мъртво бръмчене-клокочене-шумолене, изкуствено и сухо. Инга се намръщи. Шумът явно ѝ бе неприятен.

Я как се вкисна момичето, помисли си Фери и приятелски потупа по лакътя спътничката си:

– Не им обръщай внимание, те така си вибрират. Не е като да стърже или да пици като в роботизиран завод, чак зъбите да те заболят...

– Звукът е най-малкият ми проблем – отвърна Инга гнусливо. – Тръбите. Едните отвеждат първична биомаса към фабриките за синтеза. До тях са кабелите за поемане на излишъка произведена електроенергия. До тях – тръбите, по които помпите тласкат тор, необходима за фотосинтезата. Органична тор. Откъде според теб идва?

– Ами...

– От кенефите на гигаполиса! – троснато го прекъсна момичето. – Лайна! Човешки лайна. Защото няма животински тор, той е само за екофермите!

Наистина, рече си Ференц, така е. Екофермите, които произвеждат „естествени“ продукти, не са повече от двайсетина за целия континент. И понеже там отглеждаха генетично подобрени животни, от които под упойка се отстранява ненужна им мускулно-сланинена маса, там си се и произвеждаше нормален животински тор, никъде другаде.

– Хм – каза Фери, надявайки се да бъде разбран правилно и положително.

– А, да, смесват го и с отпадъци от фабриките за синтеза – продължи девойката сприхаво. – Пак лайна!... Извинявай, много съм гнуслива... И ако дадеш някой циганин да ме ПИПНЕ, ще пиция! Освен ако не повърна преди да се разпиция.

– Ъ...

– И ти не ги пипай. Те знаеш ли откъде вземат ток? А храна? От клиентите по битаците? Глупости! Само тарторите им ядат каквото ядем ние. Останалите просто режат тръбите, за да източват суровина за примитивни продоволствени синтезатори, да хранят конете си... а съм чувала, че дори и ТЕ я КОНСУМИРАТ направо, без преработка! А пък, може да знаеш, всички тръбопроводи са еднакви наглед, белязани са с микромаркировка, та затова циганите често бъркат коя точно да срежат. И ги удря ток или заливат лайна! Представяш ли си?! – довърши Инга и потръпна от отвращение.

Фери също усети леко гадене. Беше чувал за такива работи, разбира се. Не беше вчерашен. Само че досега нито беше се замислял, нито, ако се замислеше, не го приемаше толкова навътре. Обаче като чу това от Инга... някак взе да му пука.

А тя не мирясваше, макар да се съдржаше да не повишава глас. От вълнение навярно акцентът ѝ съвсем изчезна, но пък тук-там в речта ѝ се мяркаха немски думи, които тя машинално поправяше:

– И тия кражби им се РАЗМИНАВАТ, доннерветтер, по дяволите! И наистина, какво могат да им направят? Да ги тикнат в затвор? Вдига се врява до небесата за нарушени права на едно беззащитно малцинство и врявата я вдига бюрокрацията от най-далечния от мястото на инцидента сектор. После, като им се случи под носа, предишните оплоти от колегите си бюрократи си го връщат. А дори да се размине оне сканда-ле, без скандал – къде толкова затвори?... Интеграция! Как пък не! Нали с тая идея ги вкараха в Толерантните зони! Унд вас? И какво? Шайзе! Мамка му!

Ференц смутено я следваше, тя бе извадила отдавна ръката си от сгъвката на лакътя му. Крачеше подире ѝ и не толкова я слушаше, колкото гледаше да не настъпи някоя тръба, подаде се от земята като пластмасов корен. Тю, да му се не види, от тия нейни приказки взе да му се струва, че от тръбите СМЪРДИ. А не би трябвало – херметични са.

Херметични, да. Докато не мине някой циганин с кирка и кофа. Или с кирка и акумулатор. А после се прибира – целият омазан с говна... или с щръкнала коса, изгорени пръсти, заекващ и с тикове по мургавата физиономия. Пфу...

– Не е имало никаква идея за интеграцията им! – каза ѝ почти грубо, за да я накара да млъкне. – Като пълноправни граждани те участват в избори и референдуми и търгуват с гласовете си. Ако не са те, поне на четвърт от бюрократите на изборни длъжности ще им изстинат местата!

Инга спря и се обърна, с незначително от какво просветлено лице.

– Нали? – жадно попита, хващайки го за ръката. – Правилно! Точно бюрократите са виновни, не циганите! Въпрос на култура, не на етнос... – Изведнъж тя посърна, но продължи да стиска ръката на Фери, който се клатушкаше, мъчейки се да запази равновесие след рязкото спиране, което предприе, за да не се блъсне в нея. – А с Жорж изобщо не може да се говори на тая тема! Той е толкова ЛОЯЛЕН!

Неволно Фери въздъхна. Илона също не обичаше да приказват за обществени проблеми. Не че на него му допаднаше кой знае колко тази тема. И все пак – за някои неща просто не може да се мълчи. Не бива. От друга страна – никога не би нарекъл Илона „лоялна“. Тя имаше вкус към забранени неща. Удоволствия предимно. При двеста артикула легални опии тя предпочиташе да търси нещо все още неразрешено дори под лекарски надзор. Пред позволените в частна обстановка забавления тя предпочиташе публичните, от ония дето попадаха под удара на разпоредбите за прилично поведение...

– Бюрократите са виновни – повтори по инерция Инга. – Те приемат кретенски закони, а понеже Машината е тази, която непосредствено следи гражданите да ги спазват, разни там „бунтовници“ пишат „Долу Машината!“. Дай на човек всичко, а той вместо да тръгне да става подобър, ще се превърне в прасе... – довърши съвсем тихо и с това гневният ѝ заряд, вероятно породен от борбата ѝ с погнусата от афсидните тръбопроводи и от близкия битак, се изчерпа. Тя стеснително издърпа дланта си от изтръпналите пръсти на Фери, обърна се и продължи по пътеката.

Около минута вървяха в мълчание.

– Не те попитах ти какво търсиш при циганите – внезапно се обади Инга.

– ККС – отвърна младежът. – Краен кухненски синтезатор. Легално струва три хиляди евро без екотаксите, ДДС-то и акциза за категория лукс. Такъв само го зареждай с хранителни брикети средно качество и ще ти изплете от белтъчните нишки почти истинска сочна пържола готова за незабавна консумация. Осемстотин вида вкусови аранжimenti. Ниска консумация на енергия. Експлоатационен срок без ремонт – пет години. Качеството на хранителните продукти е почти неотличимо от гарантирано екологичните дето са само за милионери. По принцип функционира без допълнителни консумативи, но можеш да добавиш малко зеленчукова каша от екомарките. И ще ядеш евтина, но отлична манджа, почти като богаташ. – Фери тежко-тежко въздъхна. – Не мога да си го позволя легално, на социални помощи съм, ти знаеш колко строго се

контролират доходите и разходите. А не почвам работа, понеже уча като зубрач да си взема провалените изпити, само така ще се прехвърля друга специалност...

– Толкова ли ти е наложително? – учуди се Инга, без да се обръща.
– В смисъл, имаш минимума, пък и си само временно така... нима не можеш да устискаш малко? Вместо да рискуваш да ти лепнат черна точка в биографията.

– Приятелката ми – каза гузно Фери и почувства, че е излишно да продължи да обяснява.

Стори му се, че по гърба на Инга премина вълна отрицателна емоция.

– О, приятелка значи – сухо реагира тя.

Продължиха още десет минути по пътеката. А после съвсем изведнъж афсидното поле свърши.

4. Есенен предиобед – Битакът

Пътеката излезе на открито. Пред тях се намираше дере с полегати брегове, по каменистото дъно на което шаренееха парцаливи палатки, разхождаха се коне, щъкаха невъобразимо мърляви деца и кучета, а клиенти и търговци стояха на раздалечени на няколко метра купчинки и преговаряха. До тях имаше кашони и торби със стоки. Гълчавата бе съвсем умерена. Миризмата – поносима. Чуваше се ориенталска музика.

Инга и Фери се спогледаха и тръгнаха напред. А насреща им вече бързаше един върлинест търговец с ярка лъскава риза и мръсни панталони. Златни пръстени и гривни святкаха по ръцете му, светеше и златен зъб в устата му.

Попита ги нещо, Инга отвърна и циганинът, без никакви слушалки и програми за машинен превод, нахакано забъбри на унгарски. Кой знае защо се обърна към Ференц.

– Какво ща търсиш бе, бате? – радостно запита циганинът с характерния си гърлен акцент, при който всички гласни се усещат като твърди и многобройни, а съгласните звуци са ударени и разредени като лети на декоративна ограда. – Всичко имаме тука, само казваш и ти го носим! Нема лъжа, честен кръст ти правя пред тебе... Искаш ли момиче? Младо момиче, чисто... Не щеш? Момче? На час, на ден, на седмица, постоянно даваме.

Фери се изпоти, смутен и възмутен най-вече от безочиято на търговеца да предлага човешка плът, и то в присъствието на онемялата до него Инга.

Да, циганите продават и плът. Лесна, достъпна, млада плът. Неволно Ференц проследи показалеца на циганина и отдалеч успя да забележи няколко напъпили мургави девойки, първерзно привлекателни мърли, които блеснаха безсрамно с очи в неговата посока. Дългите им коси висяха на масури, а прелестите надничаха през цепки в дрехите – къде скъсани поради овехтяване, къде нарочно заради модата или с цел да привличат лакомни погледи. Разбира се, сто на сто сред клиентите са довтасали и мераклии. Сексуални консуматори на деца.

Циганите предлагат всичко – без данъци, без гаранции, без ограничения. Легални и нелегални стоки. Банални и екзотични услуги – от проституция до поръчка за убийство. Винаги това, което предлагат, е изгодно – стига да внимаваш да не те метнат.

Тя са всемогъщи, изведнъж се уплаши Фери. Могат да си позволят онова, което никой друг не може, не смее или го е срам да си позволи. Могат! И не защото са смели – напротив, страхливи са всеки поотделно. Ала заедно, в глутница... досущ бездомните псета, дето уж нищо не струват пред породисти вълкодави и други бойни породи кучета.

Те знаят езици. Всички европейски диалекти, че и по-далечни. Те не се нуждаят от много, за да оцеляват. Те са като варварите край стени-те на Древен Рим. Отначало плахи, досадни, уж безобидни, а после – съкрушават античната цивилизация... Но нима наистина в ТЯХ е проблемът? Те просто запълват места и пространства, от които ТАКА НАРЕЧЕНИТЕ цивилизовани люде са се отдръпнали поради леност, поради високомерие, поради нежелание да си цапат ръцете... защото им е удобно.

Даже клошарите, сети се Ференц, които не са цигани, не се захващат с „непрестижни“ дейности. А в битово и хигиенно отношение дори падат по-ниско от катунарите...

А на тях – циганите – удобно ли им е да живеят по този начин? ОСЪЗНАВАТ ли своята сила, своето реално влияние върху живота на Европолис? Вероятно – не. Просто не ги вълнуват чак такива големи неща. Те са малки хора и предпочитат да се занимават с дребни неща – също като всички останали „велики“ и „малки“ народи. Разликата е във винаги безликата и винаги нечовешката въпреки човешкия си състав държава. Тя е способна да прави ГОЛЕМИТЕ работи – катедрали, аутобани, заводи, огромни кораби и самолети, партии, армии и войни. И държавата – тя ОСЪЗНАВА силата си и не се колебае да я използва. Спират я само честите дребни аварии, породени от излизане от строя на „винчетата и зъбните колелца“, тоест заради слабостта на хората, чиновниците, които я изграждат. Затова измислиха Машината – да сведе негативните страни на човешкия фактор до нулата. Америка и Канада също си имат такава Машина. Индия – и тя, даже май са две. Азиатските колоси – със сигурност. Но навсякъде тя се прилага по малко по-различен начин, само в началото следваха челния европейски опит, сега е друго...

Машината оптимизира дейността на институциите, координира ги, обединява ги в единен организъм. Ала в същото време настоява нищо да не остава безнаказано или, респективно, невъзнаградено. Тя не разбира от далавери. Тя следва буквално официално прокламираните цели, стреми се да реализира ИДЕЯТА за държава както я пишат пропагандистите. Машината не познава ИСТИНСКАТА природа на държавата, смята я за формация, създадена да СЛУЖИ на хората.

Чиновниците си сложиха таралеж в гащите с тая Машина. В началото дейността ѝ допадна на всички. Особено на полицаите – защото им позволи да избият мафиите като бесни кучета. Ала после...

После се оказа, че законът е за ВСИЧКИ, без изключения. А това вече не се хареса. И то на МНОЗИНА. Парадокс? Вероятно. Щом има такива, които плачат за времето отпреди Машината, а в същото време признават, че светлото минало е било бая тъмно...

Така е, защото човешката природа е слаба. Стоиците, фанатиците и аскетите са малцинство. Останалите хора са развратни, лакоми, корумпирани, мързеливи – било тялом, било духом. И се противопоставят на Машината, която сами са създали и програмирали, създават ѝ пречки, подават ѝ неверни данни, а и държат последния коз – предложенията на Машината трябва да се одобряват от хората, преди да се превърнат в решения и инструкции за действия. Така Реалността се бори с Идеята – всяка по свой начин привлекателна, всяка по свой начин отблъскваща... и страшна.

Но нима е ТРУДНО да се поддържа БАЛАНС и РАВНОВЕСИЕ?! – запита се Фери. – Никак не е трудно. То си се поддържа де, само че незънательно и СТИХИЙНО. Направо да се смаеш, шашнеш и да ти захлопат дъските – РАЗУМНИТЕ хора постъпват като НЕРАЗУМНИ животински стада. Не волята им регулира и насочва, просто нещата се случват. И цялото това нещо най-прегледно личи на примера с циганите. Не те са факторът, не са причината, а следствието.

„Може би е по-добре, че циганите са тези, които ни правят едно цяло, нас, доброволно разделените на етнически сектори? – помисли си Фери. – Можеше да е някоя тайна секта, партия, терористична организация...“

Ами ако тъкмо такива тайни конспиратори се КРИЯТ зад тия лъжливи, мръсни, чевръсти, страхливи, нахакани, ловки, крадливи, досадни, понякога опасни, но всъщност жалки пред живущите между четири стени хорица? Ами ако...

Ференц успя да се овладее и пхна листчето с поръчката си в ръцете на циганина, започнал гласно да недоумява от какво е предизвикан стъкленият поглед на клиента. Търговецът млъкна и с видимо усилие започна да чете. Справи се някак и вдигна глава.

– А за нея – посочи Фери, – златна глава за самобръсначка! Ето такава. Инга, покажи му какво точно търсиш!

Момичето протегна с два пръста снимката. Личеше, че повече няма да я докосне.

Търговецът внимателно изучи снимката, след което запита:

– А с какво ще правим бартера, бе бате?

Беше обещаващ въпрос, но Фери се съдържа да не покаже радостта си.

– Нека първо да видим имате ли ги? Носим стока за поне пет хилядарки. Ще стигнат ли?

– Абе – махна с ръка и се ухили търговецът, – не стига, ама понеже си готин, от мене да мине!... Чекай тука, бате. Ей сегинка идвам.

– Излезе ни късмета и на двамата – каза Фери на Инга, когато циганинът се отдалечи, подвиквайки в движение към шатрите, откъдето сюррия деца измъкнаха одрани и прокъсани сакове и се завтекоха насреща му. – Сега само трябва да внимаваме... Дай ми класъора с марките, аз ще се пазаря...

След по-малко от половин час, когато Ференц се убеди, че избраният модел синтезатор работи, дори и стикер-чипът му дава сигнал като легално купена стока, а Инга след придирчив оглед призна нужната й придобивка за отговаряща на изискванията й, циганинът съвършено изимитира изблик на сърдечност, като рече:

– Ха честито, със здраве да си го ползвате!... Нещо друго да ви трябва? Порно, програми без ограничители, алкохол, цигари? Момиче за дваминка ви? А да залагате на хазарт, а, бате?

Фери обаче най-категорично показа, че сделката е приключила и търговецът се разкара с ръце в джобовете. Хлапетиите под надзора му помъкнаха кашони и торби обратно към шатрите.

Когато опакова синтезатора, успя да го вмести в раницата и се изправи, видя, че Инга му протяга антисептични салфетки да си избърше ръцете.

– Да се махаме – каза й той. – Прибираме се.

Кой знае защо, беше му тъжно, че „излетът“ на практика е свършил и скоро всеки от тях двамата ще си хване пътя...

Тайничко се надяваше, че може би по същия начин се чувства и тя.

5. След два дъждовни есенни дни

– Ало, Ференц Варош?

– Да, слушам.

– Здравей. Инга е.

Чу се нещо като хълцане или подсмърчане.

– О! Здравей! Как си? Всичко наред ли е със... придобивката?

Мълчание. Жален глас:

– Фери, имаш ли време да се видим? Ей така, да си побъбрим... да пием кафе... Аз черпя!

– Инга? Нещо не ми звучиш много бодро. Всичко наред ли е?

– Не. Не е. Тоя гад... бившия ми... Подарих му тъпата самообръсначка с позлатени ножчета и мрежичка... а той я декларира като подарък, за да си спести няколко евро! Мръсник! Изобщо не помисли, че ме е натопил по тоя начин! Глобиха ме, а той ме оплю после – колко съм била невъзпитана да върша НЕЛЕГАЛНИ работи! Изхвърлих го тоя тъп франко-германец! Говедо лицемерно! Като му метнах през прозореца куфара, той се отвори и на първаза остана една лазерна книга, холоалбум... с порно! И то такова, каквото само от циганите може да се вземе! И тоя... мен ще ме нарича... криминална душичка...

– Инга, спокойно, недей, майната му. Наистина е мръсник...

– Фери, нали ще се видим? Имам нужда от... приятели. Елате с гаджето ти. Тя е... готина, нали?

– Хм. Същност, от онзи ден не я знам къде е. Знам с кого е, но нямам представа къде са отишли.

– А... зарязала те е?

– Нещо такова. Онзи момък няма проблеми със средствата за живеене. Може да й осигури всичко, от което Илона се нуждае – салони за красота, вечери в изискани заведения, подаръци не от шандовете за сезонно намаление... Такива работи.

– Кучка! Ох, съжалявам, не ти помагам с такива думи... сигурно ти е обидно, че я наричам така.

– Вече не ми пука за нея... – Поемане на въздух и вдигане на залога, нека играта е ва-банк, всичко или нищо! – Инга?

– Какво?

– Защо не ми дойдеш на гости? Вярно, социално жилище, но е самостоятелно. И ще пийнем истински хубаво кафе. Поне синтезаторът

ми е останал и си бачка без грешка!

Мълчание. Дали не прекалих?

– Добре. А ти... искаш ли да ти подаря позлатената самобръсначка? И без това ме накараха да си я платя по цени за вносни луксозни стоки... може да нямаш нужда, но я заслужаваш повече от оня... Искаш ли?

Въздишка на облекчение.

– Няма значение самобръсначката! Идвай по-бързо! Чакай да ти издиктувам адреса...

6. Извън времето

Любовта е възхитително явление. Тя е над материалните неща. Въпреки че понякога, за да устои по-дълго свежа и красива, е по-добре здраво да стъпи върху тях.

Или поне да се подава отгоре им.

Защото с това е силна и прекрасна. И величава.

7. Един дъждовен есенен ден

Завитите с найлон каруци пъплеха по изоставен път с разбит асфалт, изпод по-небрежно прикритите надничаха лица на дечица, опакованите по-надеждно съдържаха лъскави кашони за марковите и мърляви чували за насипните стоки. Няколко стари автомобила със запотени стъкла следваха колоната, от последната се чуваше музика. Катунът се местеше на ново, по-топло място. Не чакаха да дойде полиция или скинхедс да ги прогонят, самият сезон ги пъдеше.

Изоставиха мястото на този битак, отрупано с боклуци, от които нямаше полза да се предават за вторични суровини. Сутринта се веснаха неколцина клиенти, те щяха да разнесат мълвата, че пазарът в Между-секторна зона номер еди-коя-си е закрит.

Керванът пътуваше, шибан от студените дъждовни капки, към нов терен за търговия с каквото падне. Под найлоните децата се боричкаха и кикотеха. На капрата възрастните уреждаха вътрешни сделки, уговаряха сватби или разтрогваха предишни договорки в този смисъл. Млади момчета и момичета зубреха речници и разговорници, като скришом си пускаха ръце и си разменяха похотливи или ревниви погледи, докато не се намесеше някоя стара циганка да им се скара.

И винаги имаше поне един човек сред ромския катун, който, безгрижно и радостно, че просто живее и диша, пееше с цяло гърло. Едни го слушаха, други му пригласяха, трети подхвърляха закачки, че реве като магаре.

Катунът се местеше там, където според повечето хора в него имаше повече щастие, повече свобода и повече лесна печалба.

КРАЙ

© 2006 Николай Теллалов

Източник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Разказ, публикуван в списанието „Наука и Техника“ брой от април 2007; идеята бе подсказана от Атанас П. Славов и реализирана през септември-октомври 2006.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3125>]